SKANDINAVIENS STJERNE.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Femte Aargang.

Fra 1ste October 1855.

Guds Aabenbaringer vil reformere Verden.

Kjöbenhavn.

Redigeret og udgivet af *Hector C. Haight*

Trykt hos F. E. Bording.

1856.

Indhold af 5te Aargang.

Redaktions Bemærkninger:

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

5. Aarg. Nr. 1. *Den 1. October 1855.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Den Hellig Aands Gave.,

(Fra the Times and Seasons).

Forskjellige og modsigende er Menneskenes Meninger med Hensyn til den Hellig Aands Gave. Nogle har været i den Vane at kalde enhver overnaturlig Tilkjendegivelse Virkninger af Guds Aand; medens der gives Andre, som tænker, at der er aldeles ingen Tilkjendegiven forenet med den, og at den er intet Andet end en blot Indskydelse i Sindet, eller en indre Følelse, et Indtryk eller hemmeligt Vidnesbyrd eller Beviis, som findes hos Mennesket, og at der ikke gives noget Saadant, som en synlig Tilkjendegivelse. Det er ikke at undres over, at Menneskene i en stor Grad er uvidende om Saliggjörelsens Grundsætninger, og i Særdeleshed om Beskaffenheden, Tjenesten, Kraften, Indflydelsen, Naadegaverne og Velsignelserne af den Hellig Aands Gave, naar vi betænker, at Menneskeslægten har været indhyllet i et tykt Mørke og total Uvidenhed i mange forløbne Aarhundreder uden Aabenbaring eller noget rigtig Kjendemærke for at at naae til en Kundskab om de Ting, som er af Gud, hvike ikkun kan kjendes ved Guds Aand. Derfor skeer det ikke sjelden, naar Ældster af denne Kirke prædiker for Verdens Indvaanere, at, om de adlyder Evangeliet, skal de modtage den Hellig Aands Gave, at Folket forventer at see nogen vidunderlig synlig Tilkjengiven, nogen stor Udfolding af Kraft, eller noget overordentligt Mirakel udført. Og det er ofte Tilfældet, at unge Medlemmer i denne Kirke, af Mangel paa bedre Underviisning bringer med sig deres gamle Begreber om Tingene, og undertiden falder i store Vildfarelser. Vi er nyligen komne til Kundskab om, at der gives nogle faa Medlemmer, som er i denne Forlegenhed, og til deres Underviisning gjør vi nogle faa Bemærkninger over denne Gjenstand.

Vi troer, at den Hellig Aands Gave nydes nu lige saa meget som i Apostlenes Dage. Vi troer, at den er nødvendig for at danne og organisere Præstedømmet — at Ingen kan kaldes til at opfylde noget Embede i Tjenesten uden den. Vi troer ogsaa paa Prophetiens Gave, paa Tunge-

maalsgaven, paa Syner, paa Aabenbarelser, paa Naadegaver og paa Helbredelser; og at disse Ting kan ikke nydes uden den Hellig Aands Gave. Vi troer, at Oldtidens hellige Mænd talte eftersom de blev drevne af den Hellig Aand, og at hellige Mænd i disse Dage taler ifølge det samme Princip. Vi troer, at den er en Talsmand og en Bevidner — „at den bringer forbigangne Ting til vor Erindring, fører os ind i al Sandhed og viser os tilkommende Ting.“ Vi troer, at Ingen kan vide at Jesus er Christus uden ved den Hellig Aand. Vi troer paa den i al dens Fylde og Kraft og Storhed og Herlighed; men vi troer paa den paa en fornuftig, rimelig, følgerigtig og skriftmæssig Maade, og ikke overeensstemmende med Menneskenes forrykte Griller, naragtige Begreber og Traditioner. Menneskeslægten er meget tilbøielig til at gaae til Yderligheder, især i religiøse Sager; og derfor ønsker Folket i Almindelighed at see en mirakuløs Fremstilling, ellers vil de aldeles ikke troe paa den Hellig Aands Gave. Naar en Ældste lægger sine Hænder paa en Person, har Mange tænkt, at denne Person maatte øieblikkeligen opstaae og tale i Tungemaal og prophetere; denne Forestilling er tagen fra Omstændigheden med Paulus, da han lagde sine Hænder paa visse Personer, som tilforn (efter deres egen Angivelse) var bleven døbte med Johannis Daab; hvilke, der han havde lagt Hænderne paa dem, „talte i Tungemaal og propheterede.“ Ogsaa Philippus, naar han havde prædiket Evangeliet for Indvaanerne i Staden Samaria, sendte Bud efter Petrus og Johannes, som, naar de kom, lagde deres Hænder paa dem for den Hellig Aands Gave, thi den var endnu ikke falden paa nogen af dem; og naar Simon, den Troldkarl, saae at den Hellig Aand blev given ved Apostlenes Haandspaalæggelse, gav han dem Penge, at han maatte faae den samme Magt. Ap. Gj. 8. Disse Skriftsteder er betragtet af Mange som afgivende tilstrækkeligt Vidnesbyrd for en mirakuløs synlig Tilkjendegivelse, naarsomhelst Haandspaalæggelse gives for den Hellig Aands Gave.

Vi troer, at den Hellig Aand meddeles ved Haandspaalæggelse af den, som har Myndighed dertil; og at Tungemaals Gaven og Prophetiens Gave er Aandens Gaver og erholdes formedelst den; men derfor at sige, at Mennesker stedse propheterede og talte i Tungemaal, naar de fik Haandspaalæggelse, vilde være at paastaae det, som var usandt og tvertimod Apostlenes Fremgangsmaade og i Strid med den hellige Skrift; thi Paulus siger: „til Een gives Tungemaals Gaven; til en Anden Prophetiens Gave; og til en Anden Helbredelsens Gave.“ Og atter: „Monne Alle prophetere? monne Alle tale i Tungemaal? monne Alle udlægge?“ derved klarligen visende, at ikke Alle besad de forskjellige Gaver; men at Een modtog een Gave, en Anden en anden Gave; de propheterede ikke Alle; de talte ikke Alle i Tungmaal; de gjorde ikke Under-Gjerninger Alle; men Alle fik den Hellig Aands Gave; undertiden talte de i Tungemaal og propheterede i Apostlenes Dage, og undertiden ikke. Det samme er Tilfældet med os ogsaa i vore För-

retninger, medens hyppigere der er aldeles ingen Tilkjendegivelse, som er synlig for den omgivende Mængde; dette vil vise sig tydeligt, naar vi raadfører os med Apostlernes Skrifter og lægger Mærke til deres Fremgangsmaade med Hensyn til denne Sag. Paulus siger i 1 Cor. 12: „Betræffende de aandelige Gaver, Brødre, vil jeg ikke, at I skulle være uvidende.“ Det er klart af dette Udtryk, at Nogle af dem var uvidende med Hensyn til disse Ting, ellers vilde de ikke behøve Belærelse. Atter siger han i det 14 C.: „Higer efter Kjærligheden, tragter efter de aandelige Gaver, men meest at I maatte prophetere.“ Det er meget indlysende af disse Skriftsteder, at Mange af dem ikke havde aandelige Gaver; thi om de havde havt aandelige Gaver, vilde det da have været nødvendigt for Paulus at sige, at de skulde tragte efter dem? og det er lige saa klart, at de ikke Alle erholdt hine Gaver ved Haandspaalæggelsen, endskjøndt de som en Menighed var bleven døbt og bekræftet ved Haandspaalæggelse, og dog var det nødvendigt for Paulus at sige til en Menighed af denne Slags, som var under Apostlernes umiddelbare Ledelse og Overopsyn: „Higer efter Kjærligheden, tragter efter de aandelige Naadegaver, men meest at I maatte prophetere;“ klarligen visende, at hine Gaver var i Kirken, men blev ikke nydt af Alle i deres udvortes Tilkjendegivelser.

Men antag, at Aandens Gaver blev, umiddelbart efter Haandspaalæggelsen, nydt af Alle i hele deres Fylde og Kraft, vilde Tvivleren endda være ligesaa langt fra at modtage noget Vidnesbyrd, undtagen hændelsesviis, som forhen; thi alle Aandens Gaver er ikke synlige for Menneskets naturlige Syn eller Forstand, i Sandhed, meget faa af dem er. Vi læser, at „Christus opfoer til Himmelen og gav Menneskene Gaver; og han beskikkede Nogle til Apostler, og Nogle til Propheter, og Nogle til Evangelister, og Nogle til Hyrder og Lærere.“ Ephes. 4. Menigheden er et fast Legeme, bestaaende af forskjellige Lemmer og er nøiagtig i Lighed med det menneskelige System; og Paulus, efterat have talt om de forskjellige Gaver, siger: „Men I ere Christi Legeme og Lemmer enhver især; og Gud haver sat i Menigheden først Apostler, for det Andet Propheter, for det Tredie Lærere, dernæst dem, som gjøre kraftige Gjerninger, derefter dem, som have Gaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, til at tale adskillige Tungemaal. Monne Alle være Apostler? Monne Alle være Propheter? Monne Alle være Lærere? Monne Alle gjøre kraftige Gjerninger? Monne Alle have Gaver til at helbrede? Monne Alle tale med adskillige Tungemaal? Monne Alle udlægge?“ — Det er klart, at de ikke gjør, dog er de Alle Lemmer af det ene Legeme; heller ikke er alle Lemmer paa det naturlige Legeme Øie, Øre, Hoved eller Haand; dog kan ikke Øiet sige til Øret, jeg haver dig ikke Behov, ei heller Hovedet til Foden jeg behøver dig ikke; thi de ere alle ligesaa mange Bestanddele i den fuldkomne Maskine — det ene Legeme — og om et Lem lider, lider alle Lemmer med; og om et Lem bliver holdt i Ære,

glæde alle Lemmerne sig med.

Disse altsaa er alle Gaver; de kommer fra Gud, de er af Gud, de er alle den Hellig Aands Gaver; de er hvad Christus steg op i Himmelen for at meddele, og dog, hvor faa af dem kunde blive kjendt af Menneskene i Almindelighed. Petrus og Johannes var Apostle, dog hudflettede det jødiske Raad dem som Bedragere. Paulus var baade Apostel og Prophet, dog stenede de ham og satte ham i Fængsel. Endskjøndt han var i Besiddelse af den Hellig Aands Gave, vidste Folket Intet derom. Vor Frelser var „salvet med Glædens Olie fremfor sine Medbrødre," dog var det saa langt fra at Folket kjendte ham, at de sagde, han var Belsebub og korsfæstede ham som en Bedrager. Hvem kunde udpege en Hyrde, en Lærer eller en Evangelist efter det ydre Udseende; dog havde de den Hellig Aands Gave. Men hvis vi vil komme til de andre Medlemmer af Menigheden og undersøge Gaverne, som er omtalte af Paulus, skal vi finde, at Verden kan i Almindelighed Intet kjende om dem, og at der er blot een eller to, som kunde blive strax kjendte, om de end alle blev udgydte strax efter Haandspaalæggelsen. Paulus siger i 1 Cor. 12: „Der er forskjellige Naadegaver, men Aanden er den samme; der er forskjellige Tjenester, men Herren er den samme; der er forskjellige kraftige Gjerninger, men Gud er den samme; som virker Alt i Alle. Men Aandens Aabenbarelse gives Hver til det, som er nyttigt. Thi Een gives Viisdoms-Tale formedels Aanden; en Anden Kundskabs-Tale ved den samme Aand; en Anden Tro ved den samme Aand; en Anden Gaver til at helbrede ved den samme Aand; en Anden Kraft til Under-Gjerninger; en Anden prophetisk Gave; en Anden at bedømme Aander; en Anden adskillige Tungemaal; en Anden at udlægge Tungemaal; men alt dette virker kraftigen den ene og samme Aand, som uddeler til Enhver i Besynderlighed eftersom han vil." Her er adskillige Gaver omtalte, men hvilken af dem alle kunde kjendes af en Iagttager ved Haandspaalæggelsen? Viisdoms-Tale og Kundskabs-Tale er ligesaa meget Gaver som nogen af de andre, men om en Person besad begge disse Gaver eller modtog dem ved Haandspaalæggelsen, hvem vilde vide det? En Anden kunde erholde Troens Gave, og de (Tilskuerne) vilde være ligesaa uvidende om det. Eller antag, at en Mand fik Gaver til at helbrede eller Kraft til at gjøre Under-Gjerninger, det vilde da ikke blive kjendt; det vilde udfordre passende Tid og Omstændigheder til at kalde disse Gaver i Virksomhed. Antag, at en Mand fik Gave til at bedømme Aander, hvem vilde blive klog paa det? eller om han fik Gave til at udlægge Tungemaal, og Ingen kom til at tale i Tungemaal, maatte han naturligviis forblive taus; der er ikkun to Naadegaver, som kan blive bemærkelige, Tungemaals Gaven og Prophetiens Gave. Disse er de meest omtalte, og dog om en Person talte i et ukjendt Tungemaal, vilde han ifølge Pauli Vidnesbyrd (1 Cor. 14, 11) blive „en Barbar (d. e. en Udlænding)

for de Nærværende.“ De vilde sige, at det var Kragemaal; og om han propheterede, vilde de kalde det Vaas. Tungemaals Gaven er maaskee den minndste af dem alle, og dog er det een af de meest eftertragtede; saa at ifølge Skiftens Vidnesbyrd og Aandens Aabenbarelser i gamle Dage, kunde meget Lidt af det blive kjendt af den omgivende Mængde, undtagen ved en overordentlig Leilighed, som paa Pintsefestens Dag. Om de største, de bedste og nyttigste Gaver vilde en Iagttager ikke kjende noget. Det er sandt, at en Mand kunde prophetere, hvilket er en stor Gave, og een som Paulus sagde Folket — Menigheden — hellere at tragte efter end at tale i Tungemaal; men hvad veed Verden om Prophetiens Gave? Paulus siger, at den „tjener som et Tegn ikkun for dem, som troer.“ (1 Cor. 14, 22). Men siger ikke Skriften, at de talte i Tungemaal og propheterede? Jo, men hvem er det, som skriver disse Skrifter? Ikke Verdens Mennesker eller blot tilfældige Iagttagere, men Apostlerne — Mænd, som kjendte den ene Gave fra den anden, og var følgelig istand til at skrive om dem; men om vi havde de Skriftkloges og Pharisæernes Vidnesbyrd angaaende Aandens Udgydelse paa Pintsedagen, vilde de have sagt os, at det ikke var nogen Gave, men at Folket „vare drukne af sød Viin;“ og vi vil tilsidst nødes til at komme til den samme Slutning som Paulus: „at Ingen kjender de Ting, som er af Gud, uden ved Guds Aand;“ (1 Cor. 2.) thi Ingen vidste noget om de store Aabenbarelser, som Paulus havde, da han blev henrykt ind i den tredie Himmel og saae Ting, som ikke var tilladt at yttre, førend han omtalte det selv fjorten Aar efter; og naar Johannes havde Himlens Forhæng trukket tilside og ved Syn skuede hen i den dunkle Fremtid og saae Tildragelserne, som skulde udvikle sig gjennem enhver paafølgende Tidsperiode indtil det sidste Slutningsoptrin — medens han stirrede paa den evige Verdens Herligheder, saae et utalligt Selskab af Engle og hørte Guds Røst — skete det i Aanden paa Herrens Dag, ubemærket og upaaagtet af Verden.

Aabenbarelserne af den Hellig Aands Gave, Engles Betjening eller Udfoldingen af Guds Kraft, Majestæt og Herlighed var meget sjelden offentligt tilkjendegivet, og det almindeligen til Guds Folk, saasom til Israetiterne; men almindeligst, naar Engle er komne eller Gud har aabenbaret sig, er det skeet for Individer i Stilhed — i deres Kammer — i Ørkenen — paa Marken, og det almindeligen uden Støi eller Tummel. Engelen befriede Petrus ud af Fængslet i den stille Nat (Ap. G. 12, 7) — kom til Paulus paa Skibet ubemærket af Besætningen (Ap. G. 27, 23.) — viste sig for Zacharias og Maria uden de Andres Vidende (Luc. 1) — talte til Johannes den Døber, medens Folket rundt om var uvidende om det. Naar Elisa saae Israels Vogne og Ryttere, var det ubekjendt for Andre. (2 Kong 6, 17.) Naar Herren aabenbarede sig for Abraham, skete det ved hans Telts Dør (1 Moseb. 18). Naar Englene gik til Loth, kjendte Ingen dem uden han selv (1 Moseb. 19), hvilket sandsynligviis var Tilfældet med Abra-

ham og hans Hustru. Naar Herren aabenbarede sig for Moses, skete det i den brændende Busk, i Tabernaklet elles paa Bjergets Top. Da Elias blev optagen i en brændende Vogn, skete det ubemærket af Verden (2 Kong. 2); og naar han var i Bjergkløften, kom der et stærkt Tordenveir, men Herren var ikke i Tordenveiret; der skete et Jordskjælv, men Herren var ikke i Jordskjælvet osv., men tilsidst kom der en stille, sagte Lyd, hvilket var Herrens Røst, som sagde: „hvad gjør du her Elias?“

Herren kan ikke altid kjendes ved hans Stemmes Torden, ved hans Herligheds Fremvisen eller ved Aabenbaring af hans Magt; og de, som er meest begjærlige efter at see disse Ting, er mindst forberedte til at møde dem; og skulde Herren aabenbare sin Magt, saaledes som han gjorde for Israels Børn, saadanne Personer vilde være de første til at sige: „lad ikke Herren tale mere, at ikke vi hans Folk skal døe.“

Vi vil sige til Brødrene, søg at kjende Gud i Eders Lønkammer, paakald ham, naar I er ude paa Marken, følg Mormons Bogs Forskrifter og beed over og for Eders Familier, Eders Faare- og Qvæghjorde, Eders Korn og alle Ting, som I besidder. Nedkald Guds Velsignelser over alle Eders Arbeider og enhver Ting, som I er beskjæftigede med; vær dydige og rene, vær retskafne og sanddrue, hold Guds Befalinger, og da vil I være mere fuldkommen istand til at forstaae Forskjellen mellem Ret og Uret, mellem det, som er af Gud og det, som er af Mennesker; og Eders Sti vil vorde liig den Retfærdiges, som skinner klarere og klarere, indtil den fuldkomne Dag.“ Vær ikke saa nyfigen efter Tungemaal, tal ikke i Tungemaal, undtagen der er en Fortolker tilstede; den endelige Hensigt med Tungemaal er at tale til Fremmede, og om Nogle er meget begjærlige efter at udfolde deres Viisdom, lad dem tale til de Fremmede i deret eget Tungemaal. Guds Naadegaver er alle nyttige paa deres Sted, men naar de anvendes til det, som Gud ikke har bestemt, saa bliver de til Skade, Snare og Forbandelse, istedetfor til Velsignelse. Maaskee vi en anden Gang vil indlade os mere fuldstændig angaaende denne Gjenstand, men lade dette være nok for det Nærværende.

Joseph Smiths Levnetslöb.

1835. (Fortsat fra Pag. 380, 4de Aarg.).

Hans Opsætsighed imod Præsidenternes Advarsel og Raad var Aarsag til, at han igjen faldt i Fordærverens Hænder, som han havde gjort tilforn, naar han satte sig op imod det Raad, som gaves ham af Kirkens Authoriteter; og at, i alt dette, Ældste Carter ikke har havt i Sinde at handle ugudeligt, men han feilede i Dømmekraft, og fortjener Irettesættelse; og Afgjørelsen er, at han skal erkjende sine Vildfarelser i Morgen foran Forsamlingen, og

sige: Brødre, jeg er fuldkommen overbeviist, at jeg har faret vild i Aanden i mine Bemærkninger for Eder, naar jeg talte her for nogle faa Sabbater siden; og nu beder jeg om Eders Tilgivelse. Og om han gjør dette i fuld Tro og er i Sandhed ydmyg for Gud, da vil Gud velsigne ham overflødigere, end han har gjort tilforn.

Ældste Carter reiste sig og erkjendte Rigtigheden af Rettens Afgjørelse og lovede at føie sig efter den.

Sylvester Smith,
Skriver.

Jeg arbeidede i at erholde Velsignelser, hvilke blev nedskrevne af Oliver Cowdery. Vi var belemrede med Selskab, saa at vort Arbeide i denne Ting blev forhindret; men vi erholdt mange kostbare Ting og vore Sjæle velsignedes. O Herre, maa din Hellig Aand være med dine Tjenere evindelig, Amen!

Den 23de Septbr. Jeg var hjemme og skrev Velsignelser for mine høitelskede Brødre, men blev hindret af en Mængde Besøgende. Herren har velsignet vore Sjæle idag, og maa Herren tilstede sine Velsignelser for mit Huus at vedblive i Aften for Christi Skyld. Idag har min Sjæl begjert Broder Ezra Thayres Frelse. Ogsaa Broder Noah Packard kom til mit Huus og laante Committeen eet tusinde Dollars til Opbygningen af Herrens Huus. O! maa Gud velsigne ham hundrede Fold ogsaa af jordiske Ting for denne retfærdige Handling. Mit Hjerte er fuld af Attraa idag efter at blive velsignet af Abrahams Gud med Lykke, indtil jeg vil være istand til at betale al min Gjeld, thi det er min Sjæls Lyst at være retskaffen. O Herre! du veed det meget vel. Hjælp mig og jeg vil give til de Fattige.

Brødrene William, John og Joseph Tippits tog afsted til Missouri, det betegnede Sted for Zion eller de Helliges Indsamling. De kom for at byde os Farvel. Brødrene kom ind for at bede tilligemed dem og Broder David Whitmer førte Ordet. Han bad i Aanden, og en herlig Tid fulgte efter hans Bøn. Glæde fyldte vore Hjerter, og vi velsignede dem og bad Gud være med dem, og lovede dem en lykkelig Reise, og tog dem ved Haanden og bød dem Farvel for en Tid. Maa Gud forunde dem langt Liv og gode Dage. Disse Velsignelser beder jeg om for dem for Christi Skyld, Amen!

Høiraadet mødte i mit Huus den 24de for at tage i Overveielse Zions Forløsning. Og det var Herrens Aands Røst at vi skulde ansøge hos Guvernøren; det er, de, som var bleven uddrevne, skulde ansøge om at blive gjenindsatte paa deres egne Jorder næste Vaar, og at vi gaaer næste Aarstid for at leve eller døe paa vore egne Marker, som vi har kjøbt i Jackson County, Missouri. Vi havde sandeligen en god Tid, og forbandt os at kæmpe for denne Sag indtil Døden skal opløse Foreningen; og om Een falder, at den Tilbageblivende ikke bliver mismodig, men forfølger dette Formaal indtil det er fuldført, hvilket Gud maa forunde os i vor Herres Jesu Christi Navn Amen! Opliniercde tillige idag en Liste for at indføre Navnene paa dem, som er villige til at gaae op til Missouri næste Foraar, og nedsætte sig; og jeg beder Gud i Jesu Navn, at vi maa

erholde otte hundrede eller eet tusinde Emigranter.

Jeg tilbragte d. 25. hjemme. I Morges kom de Tolv tilbage fra deres Mission til Østen, og samme Dag samledes Kirkens Præsidentskabs Raad, bestaaende af Joseph Smith jun., Sidney Rigdon, David Whitmer, W. W. Phelps, John Whitmer, Hyrum Smith og Oliver Cowdery, for at overveie Sagen om de Tolv, som før var bleven irettesatte som Følge af visse Breve og Beretninger, som var komne for Raadets Øren. For det Første: de Punkter, som indeholdtes i Warren A. Cowderys Brev, i Forbindelse med visse andre Rapporter, der var forkleinende for de Tolvs Charakteer og for det de lærte, blev tagne i Betragtning; og ved Vidnesbyrd af adskillige Vidner (de Tolv) blev det beviist for Raadet, at nævnte Klagemaal havde snarere sin Oprindelse fra Personers Sind, som var formørkede som Følge af Gjerrighed eller nogen Aarsag, end fra Sandheds Aanden. For det Andet: eet Punkt, som stod i Wm. E. Mc Lellins Brev til hans Kone, og som udtrykte Misfornøielse med Præsident Rigdons Skole. Ældste O. Hyde var ogsaa betegnet tilligemed ham (Mc Lellin) eller dadlet i Sagen, hvori de fandtes at være skyldige, hvilket de uforbeholdent erkjendte, og blev tilgivne, og alle Ting tilfresstillende afgjorte.

Søndagen den 27de. Jeg bivaanede Forsamlingen. Ældsterne Thomas B. Marsh, David W. Patten, Brigham Young, og Heber C. Kimball prædikede og brød Brødet. Herren udgjød sin Aand og min Sjæl blev opbygget.

Høiraadet samledes til et Forhør over Gladden Bishop, angaaende en Klage, fremført af de Tolv „for at have fremført kjætterske Lærdomme, som var forkleinende for Kirkens Charakteer."

Ældste William Smith bevidnede, at da Ældste Bishop samtalede med en Broder om de to Vidner, omtalte af Propheterne, sagde han, at han kunde være eet af dem, og han selv kunde være eet; at han havde i Sinde at prophetere: at den Nat, da en Bekjendtgjørelse blev slagen op af en Fjende, som sagde, at Mormon Propheten og Andre skulde sælges ved offentlig Auction, vilde han ikke blive overrasket, om Manden, som fæstede op Bekjendtgjørelsen, skulde døe ved Salgstiden.

Ældste Young stadfæstede det Foregaaende, og sagde, at Bishop var meget vildfarende i sine Troesgrundsætninger.

Ældste Boynton istemte det samme.

Ældste Marsh sagde, at Bishop ofte talte om Qvinder, som blev forelskede i ham, og iagttog ofte, naar han gik forbi Folk, at de følte hans Aand; ogsaa at han var saa doven, at hans Nærværelse var trykkende.

(Fortsættes).

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste October.

Med dette Nummer begynder den 5te Aargang af „Sjernen,“ som er trykt med andre nye Bogstaver, hvilke maaskee er fremmede for mange af vore Læsere og sandsynligviis vil vorde noget vanskelige at læse i Begyndelsen; men I vil snart ved Øvelse blive bekjendt med Bogstaverne og komme til at læse dem, haaber vi, med Lethed og Velbehag, fordi de er klarere og tydeligere end de gamle.

Vi har ikke havt Tid til at raadspørge Eder angaaende Valget af Bogstaverne, men vi har handlet paa vort eget Ansvar, idet vi har foretrukket de nærværende; dog havde vi ikke andet til Hensigt, da vi bestemte Valget, end at gjøre hvad vi troede vilde vorde til Gavn for de Hellige, eftersom I alle udentvivl forventer saa snart som skee kan at udvandre til Amerika, og da om ikke før vil det være nødvendigt at blive bekjendt med det engelske Sprog, som trykkes med latinske Bogstaver, og at vorde bekjendt med disse her gjennem Stjernen vil allerede være et Skridt paa Veien tii hurtigere at lære at læse det nye Sprog. Dette maa tjene som vor Undskyldning, idet vi føler os forvissede om, at I vil blive tilfredse med Stjernens nye Udseende og yde Eders Hjælp til at understøtte den herefter ligesom I har gjort hidindtil. Vi tager fat paa vort Arbeide i nærværende Aargang med den samme urokkelige Tillid til de Hellige, og fremfor alt til den Gud, hvem vi tjener, at han vil veilede i alle Ting til de Helliges Velfærd, at de maa tiltage i Tro og Forstand, Lys og Kundskab, saa at de kan blive beredte til at annamme større Velsignelser, som Herren har opbevaret for de Trofaste; dette skal altid være Øiemedet for vort Arbeide; ligeledes at forsaavidt som Stjernen skulde falde i Hænderne paa de Retskafne af Hjertet, den maa vorde et Middel til at føre dem ind paa Livets og Saliggjørelsens Vei.

Emigration. Da Tiden til Udvandring nærmer sig, føler vi os tilskyndede at gjøre nogle Bemærkninger til Oplysning, Veiledning og Opmuntring for de Hellige i Almindelighed og for Brødrene af Præstedømmet i Særdeleshed. Vi veed, at Israels Indsamling er eet af de store Hovedpunkter i de sidste Dages store Værk. Herrens Aabenbaringer og Herrens Tjenere har Tid efter anden lagt denne vigtige Gjenstand klart for vore Øine, at vi sandelig ikke kan undskylde os med Uvidenhed i denne Henseende. Ei heller er det vor Agt at bebreide de Hellige i disse Lande for Efterladenhed i Opfyldelsen af dette Bud, de er næsten Alle uden Undtagelse paavirket af Indsamlingsaanden i den Grad, at der snarere undertiden behøves Tilbageholden end Paaskynden. Imidlertid føler vi ikke til at afkjøle denne de Helliges Lyst til at samles med Guds Folk i Ephraims Arveland

— Amerika — men ikkun til at raade dem, at de maa handle i Viisdom i alle Ting. Eftersom Tidernes Tegn viser de Hellige, at Uveiret trækker mere og mere sammen over Nationerne, og, som Følge deraf, at Trængslerne vil forholdsviis forøges og de Hellige i større eller mindre Grad deelagtiggjøres i samme, derfor raader vi Alle (som ikke er kaldte til at arbeide i Viingaarden eller hvis Omstændigheder for Nærværende gjør det umuligt) at berede sig til Udvandring enten til første eller de næst paafølgende Udvandringer og gaae saa langt som deres Midler kan tillade, om de ikke strax kan gaae heelt op til Dalen, saa er der nu beredet flere Stoppesteder i de Forenede Stater, hvor de Hellige ved Arbeidsomhed snarere vil erhverve de fornødne Midler til Reisens Fortsættelse end i disse Lande, hvor dyr Tid og Arbeidsløshed ofte gjør det vanskeligt at ernære sig og aldeles umuligt at sammenspare nogle Reisepenge. Der vil vorde Udvandring baade dette Efteraar og næste Foraar saa tidligt som Aarstiden kan tillade. I alle Eders forberedende Skridt gaae i Raad med Herrens Tjenere, som er stillet over Eder og hav Tillid til dem, og handle ikke i vigtige og tvivlsomme Tilfælde paa egen Haand. Sælg Eders Eiendomme med Forstand; undgaae at tabe noget, naar det lader sig gjøre; skulde derimod Viisdom og Forudseenhed raade til at gjøre en liden Opoffrelse for at komme godt ud af det, saa vær ikke bange derfor, hellere end at udhale Tiden og muligen lide et større Tab. I alle Eders Foretagender hav Guds Riges Sag for Øie og føi Klogskab i Eders Handlemaade til Lydighed under Guds Villie. Handler retskaffent imod Alle, opfyld Eders Forpligtelser imod Eders Medmennesker, at I kan efterlade et godt Navn, saavidt det staaer til Eder. Giv Gud hvad Guds er; betal Eders Tiende, ihukom Emigrations- og Tempelfondene, og naar I har opfyldt alt dette og I har mere end I selv behøver, forglemmer ikke da de værdige Fattige, der ogsaa sukker efter Befrielse. Erindre Eder hvad der stod desangaaende i den tolvte almindelige Epistel, som I nylig har læst i Stjernen. Den, som har Formue, anvende det, han ikke selv behøver, til at hjælpe de Fattige hjem, og stol paa Herren for Eders fremtidige Udkomme; men gjør alt Saadant under Veiledning af dem, som Gud har ansat dertil. Og endnu en Formaning: Huushold fornuftigt med de Midler, Gud har givet i Eders Hænder; husk, at det er hans Altsammen og en god og trofast Huusholder vil ingenlunde miste sin Løn.

Vi har den Tillid til de præsiderende Ældste, at de af yderste Evne vil raade og veilede de Hellige i alle disse Anliggender; at de maa søge til Gud i brændende Bøn om den fornødne Viisdom til at fremme hans Hensigters Udførelse, være ufortrødne og stedse iagttage de allerede givne Instruxer, eller de, som herefter vorder givne. Fremstil alt saa tydeligt som muligt for de Hellige i den kjærlige faderlige og frimodige Aand, som er saa indtrængende hos gode og lydige Børn; iblandt Andet gjør dem forstaaeligt, at de maa indskrænke sit Reisetøi og sine Sengklæder

til det høist Nødvendige; at de maa bruge mindre Reisekister, istedetfor de store og uhændelige, og hellere bruge oliede Sække til saadanne Ting, som kan opbevares deri; at de har sine Navne eller Mærker tydeligt malede paa Kister, Sække osv.

Hvad de kan behøve paa Reisen af Kogekar med Videre skal nærmere blive bekjendtgjort. Bereder hvad I kan, og værer færdige til at bryde op, naar I faaer den bestemte Efterretning om Tiden for Afreisen. Og som en væsentlig Ting paalægges alle Emigranter, inden de reiser fra sit Hjemsted at forsyne sig med gyldigt Pas til Amerika fra vedkommende Øvrighed og ikke stole paa at kunne faae Pas i Kjøbenhavn. Ligeledes maa enhver sørge for at faae Flyttebeviis fra vedkommende Forstander. Den som forsømmer dette vil ikke kunne gjøre Regning paa at komme afsted.

Indenlandske Efterretninger: Den 9de dennes om Aftenen havde vi den Glæde og Ære at modtage vore elskede Brødre Ældsterne Daniel Spencer, (Præsident Franklin D. Richards Raadgiver), Joseph A. Young, (Præsident Brighams ældste Søn), og Hector C. Haight i god Helbred og tilfredse. De to førstnævnte kom fra England, hvor de har deres Mission, og agter efter at have seet sig om i Skandinavien, at vende tilbage dertil. Vi har budet dem et hjerteligt Velkommen baade paa vore egne og de Helliges Vegne og det er en Fest for os saa længe som de vil beære os med deres Nærværelse, hvilket vi veed og bevidner at de Hellige ogsa glæder sig i og har lagt for Dagen. Broder H. C. Haight ankom ligefra Zion, efter at have passeret gjennem England og var iblandt de otte Missionærer, som blev udsendt til Europa. Vi har hilset hans Ankomst med glade og lykkelige Følelser!

Udenlandske Efterretninger. Deseret News har vi modtaget indtil den 27de Juni (tilligemed Breve) og alle Efterretninger istemmer, at der hersker Fred, Enighed, Tilfredshed og Velfærd i Utah og, omendskjøndt Græshopperne har ødelagt meget, vil det dog ikke afstedkomme nogen Nød, hvilket bekræftes af nedenstaaende Brev fra Præsident Young, hvilket har glædet os meget, idet han deri har yttret sin Omhu for og Tilfredshed med de danske Hellige og den skandinaviske Mission, hvilket bør være en Opmuntring for os Alle at gjøre os værdige til at vedligeholde og forøge det gunstige Omdømme om os.

Brev fra Præsident B. Young.

Præsidentens Contoir i Store-Saltsø-Stad
den 20de Juni 1855.

Ældste John Van Cott,

Kjære Broder!

Jeg modtog Deres Brev den 13de forrige Maaned og benytter den første Leilighed, jeg har, til at besvare det. Jeg blev i Sandhed glad ved at erfare den gunstige Udsigt for Værket og

Udspredelsen af Evangeliet i det Land. Danskerne er gode Medborgere og bliver i Almindelighed gode, trofaste og sande Hellige; de er retskafne og arbeidsomme og kommer godt ud af det i dette Land; de er et Folk, som er skikkede til at lykkes i hvilketsomhelst nyt Land; de fleste af dem lærer det engelske Sprog, endskjøndt de endnu tater deres Modersmaal indbyrdes.

Den skandinaviske Mission er bleven velsignet af Herren, og mit Haab og min Bøn er, at det maa vedblive saaledes indtil de Retskafne af Hjertet er udsamlede og Israel frelst i Zion overeensstemmende med nyere og tillige med ældre Propheters Ord.

Helbreden i disse Dale er i Almindelighed god og de Hellige nyder god Fremgang. Græshopperne har været meget slemme denne Aarstid, men har endelig tildeels ophørt, og omendskjøndt næsten ethvert Slags Sæd er saavidt ødelagt af dem, troer jeg dog, at et Forraad (om der huusholdes fornuftigt) vil findes.

Indianerne er rolige og i Almindelighed fredsommeligt stemte. Vi anvender mere af vor Arbeidskraft paa Templet denne Aarstid, og denne Bygning gjør hurtige Fremskridt; det er et forbausende Værk og eet, som naar det er fuldendt, vil, jeg stoler derpaa, geraade de Hellige til Berømmelse og Gud til Forherligelse.

Jeg har besøgt Jernværkerne i Staden Cedar dette Foraar og efter min Anskuelse gjør de det godt; de tilvirker nu godt Jern. Gode Steenkul er bleven fundne i San Pete i store Mængder. Doctor J. M. Bernhisel ankom til denne Stad med Juni Posten. Hans Helbred er god, og han melder, at der er en mere gunstig Stemning i de Forenede Stater med Hensyn til os som et Folk; hvor længe det vil vare, veed vi naturligviis ikke, men vi forventer ikke megen Begunstigelse fra dem; thi de lurer paa Uretfærdighed og forvender Sandhedens Ord til Falskhed og har ingen Anledning til at bringe Forfølgelse over os. Vi har ikke nødig at frygte dem, om vi ikkun selv gjør hvad Ret er; thi den store Jehova staaer ved Roret og de kan ikke gaae længere end det vil behage ham at tillade dem, og det vil være til Bedste for hans Hellige og til Fremme for hans Sag paa Jorden.

Vi føler derfor til at fryde os i Israels Gud og i de sidste Dages herlige Værk, og bønfalder om Styrke og Duelighed til at bringe Herrens Hensigter til at skee paa Jorden, at samle Israel og opbygge hans Rige.

Vi voxer hurtigen til et stort Folk, men det er ikke saa meget et stort Antal, der vil gjøre os mægtige, som Reenhed, Trofasthed, Lydighed og Underdanighed nnder Herrens vor Guds Fordringer og Villie. Lad os bestandig tye til ham om Viisdom og Styrke til at holde hans Befalinger og udføre vore Pligter som gode og trofaste Tjenere for ham, idet vi holde os selv rene og hellige og vandre ulastelige i alle hans Skikke.

Kjære Broder Van Cott! De er stillet paa en ansvarsfuld Plads, hvor De kan udøve en stor Indflydelse og have Leilighed til at gjøre meget Godt. Jeg er tilfredsstillet, idet jeg troer, at De ærer Deres Kaldelse og udfører et stort og godt Værk, og naar,

til hvilkensomhelst Tid, Aanden skulde viske i Deres Øre, at det er nok, saa har De Frihed til at vende tilbage. Vi skal bestræbe os for at opfylde Deres Anmodning om at sende nogle gode, trofaste danske Brødre paa Mission til deres Fødeland.

Idet jeg beder Herren at velsigne og bevare Dem og tilsidst føre Dem uskadt tilbage til os, forbliver jeg stedse Deres Broder i Fredens Evangelium.

Brigham Young.

Tale

holdt under aaben Himmel paa Tempel-Pladsen af Orson Pratt Søndags Formiddag den 18de Februar 1855 om den **Heligaand** *og* **Guddommen**.

Jeg formoder at Folket, som nu er foran mig, føler sig, tilligemed mig, noget skuffet i sine Forventninger denne Formiddag. Vi kom tilsammen her i den Hensigt at høre et Foredrag af vor elskede Præsident med Hensyn til dette Folks Anskuelser angaaende de Forenede Staters Regjering og vort Forhold til og Forbindelse med denne Regjering som et Folk.

Det er visselig en Skuffelse for mig, og jeg har ingen Tvivl om uden det jo er for alle dem, som er under Lyden af min Røst, men I seer, at Huset er utilstrækkeligt til at rumme os alle, og som Følge deraf, eftersom jeg blev opfordret af een af det øverste Præsidentskab, er jeg kommen ud under aaben Himmel i den Hensigt at tale til Eder med den Kraft, som mine Lunger tillader og med den Viisdom, som det monne behage Gud at give mig.

Lad os alle opløfte vore Hjerter i Tro for Herren, saa at, om vi end blev skuffede i at høre Præsidenten, Herren dog maa være naadig og udgyde fra det Høie sin Hellig Aand over os, at vi kan blive underviste og opbyggede og faae vore Sind styrkede ved sammes Gaver, Kraft og Viisdom, thi uden den Hellig Aands Gaver og Kraft til at inspirere baade Talerens og Tilhørernes Hjerter, vil vore Bemærkninger vorde forgjæves og vor Høren vil være forgjæves; men hold den Aand hos os, og da, uagtet de Omstændigheder vi er stillede under, vil Alt være godt; og aldrig bør de Hellige føle sig mismodige, ei heller forglemme at bede, at den Hellig-Aand maa hvile paa dem selv og paa dem, som skal tale til dem, saa at Alle og Enhver maa blive veiledte til altid at handle ved den Aand, som er istand til at føre os ind i al Sandhed. Dette er visselig det Øiemed, hvorfor vi er udsamlede fra Jordens Nationer; dette er Hensigten, hvorfor vi er forsamlede her idag, idetmindste burde det være saa. Vi burde ikke have noget Andet for Øie end at blive velsignede, opbyggede og styrkede i Herren.

Jeg veed, at jeg har intet an

det Formaal for Øie, og jeg er den sidste Person i mine egne Fölelser som vilde komme ud og foretage mig at tale for at faae Anledning til at höre mig selv og vinde Menneskers Bifald; thi hvad offentlig Tale angaaer, föler jeg snarere, at trække mig tilbage til et eensomt Sted; thi jeg fölte aldrig Begjærlighed efter at blive beskæftiget i det offentlige Liv, uden forsaavidt jeg kan gjöre Godt; men jeg har Attraa til at tjene Herren; jeg har Attraa til at overtale Mænd og Qvinder til at vorde retfærdige; jeg har Attraa til at forstaae den Guds Kundskab og de Ting som er af ham, og de store Principer som vil være skikkede til at hjælpe mig under alle dette Livs Omstændigheder saavel som i det tilkommende, og for disse Ting lever jeg, og af denne Aarsag (fordi jeg troer, at det er fordret af mig af Herren) tager jeg Deel i det offentlige Liv.

Jeg troer, at jeg vil tage en Text og da kan jeg maaskee samle mine Tanker og henvende mit Sind paa en eller anden Gjenstand. Jeg veed, at det er vanskeligt, at tale under aaben Himmel, men jeg vil bestræbe mig for at tale saa höit, at alle kan höre. Jeg kjender ikke nogen mere passende Text end den, som er udtrykt i to Ord, og den er derfor en meget kort een; og endskjöndt jeg har talt og skrevet om den Gjenstand för, er der maaskee dem tilstede, som ikke er fuldkommen bekjendt med den, og ligeledes kan den hjælpe de Ældste til at forsvare vore Principer, naar de sendes ud til at prædike Evangeliet. Den indeholdes i følgende to Ord: „**Vær eet.**“

Hvorfor opfordres vi til at være eet? Hvad er Øiemedet af at være eet? Jeg kjender ingen bedre Maade at oplyse dette Spørgsmaal paa end denne: Om denne Forsamling, som nu er tilstede her, opfordredes til at udføre et eller andet stort og mægtigt Værk, hvortil nødvendigviis udfordredes stor Kraftanstrængelse, og hver for sig gik hen og forsøgte at udføre det Arbeide, som var givet dem til at gjøre i Forening, saa vilde Individets Foretagender, som særskilt udførte, forfeile Fuldførelsen af det hele Værk.

Det kan være et Værk af stor Vigtighed, som vi er kaldede til at udføre, som udfordrer al den Enighed, Styrke og Kraft, som er i vore Sjæle. Om Mennesker foretager sig et Værk af stor Vigtighed med forenet Kraft og Styrke, kan de være istand til at afstedkomme det, som de ikke kunde fuldført hver for sig; og saaledes er det med de Ting, som vedkommer Guds Rige.

Vi er opfordrede til at være eet, paa det at vore Bestræbelser og Kræfter maa være forenede og bevirke Fuldendelsen af vort store Endemaal og Øiemeed; thi ved vor forenede Tro og ved vore Anstrængelser skal vi være istand til at bevise os selv værdige. De Hellige er i det Hele ligesaa meget interesserede, som vi, i Opbyggelsen af Guds Rige, hvilket udfordrer Enighed i Handling.

Djævelen er hele Tiden beskjæftiget med at modarbeide vore Bestræbelser, og han föler stor Interesse i at modsætte sig os

med alle sine Kræfter, legemlige som ulegemlige, thi han har mange Maader til at fange Menneskene paa og bringe dem i Fangenskab. Han har i lang Tid været i Krig med Guds Rige og er bleven meget listig og har stor Erfaring til sin Fordeel, og det er Maaden, hvorpaa han har erhvervet saadan en stor Forslagenhed; endskjøndt han har ikke den samme Grad af Kundskab, som er i Udøvelse paa de Helliges Vegne; thi han kjender ikke Guds Sind i alle Ting.

At han er saaledes indskrænket i Kundskab er klarligen aabenbaret i Propheten Josephs inspirerede Oversættelse af 1ste Mosebog.

(Fortsættes.)

Længsel.

Melodie efter det Svenske.

Naar er vor Trængsel omme?
Naar vil Forløsning komme?
Naar skal Jerusalem
Blive et Fredens Hjem
For Israel, at boe
I Fred og Roe? —

Naar skal vi Zion skue
Bedækt med Sky og Lue?
Naar mon hver Bolig skal
Staae, som en Brudesal,
For Himlens Drot at boe
I Fred og Roe? —

Naar skal vor Jord forsones
Med Gud og herlig krones?
Naar skal, som Paradiis,
Alt juble ud Guds Priis,
Og Løve, Lam og Koe
I Fred kan boe? —

Naar skal Basunen klinge
Og Synd og Nød betvinge?
Naar skal Guds Folk med Sang
Opstaae af Gravens Tvang,
For tusind Aar at boe
I Fred og Roe?

Naar skal vi kronet stande
Med Livets Segl i Pande?
Naar skal Guds Folk paa Jord
Samles med Enoeks Chor,
Og som Guds Præster boe
I Fred og Roe? —

Naar vil de Patriarker,
Som himmelske Monarker,
Gjæste vor Jord paanye,
Hilset i Land og Bye:
„Velkommen vær og boe
„Med os i Roe!?“ —

Naar skal vi Jesus vente,
Med Lamperne antændte?
Naar høres Engles Skrig:
„Zion, bered nu Dig;
„Din Konge nu vil boe
„Hos Dig i Roe!?“ —

Da stilles al vor Længsel —
Da endes al vor Trængsel —
Da tages Sløret bort —
Da er Guds Rige vort —
Da skal i Fred vi boe —
Da faae vi Roe. —

Christiansand den 29de August 1855.

C. C. A. Christensen.

Contoirets Tilgodehavende den 26de Septbr. 1855.

Conferencen.	Agenten.	Gjæld.		
Kjøbenhavn.	A. P. Trane	682 Rdl.	3 Mk.	14 Sk.
Aalborg.	J. C. Klingbeck . . .	288 —	„ —	11 —
Fredericia.	H. P. Olsen	117 —	1 —	3 —
do	H. Jensen	3 —	2 —	10 —
do	Mads Larsen	101 —	1 —	7 —
Lolland.	Joh. Svensen	166 —	„ —	1 —
Bornholm.	J. P. Folkman	167 —	3 —	14 —
Vensyssel.	P. C. Jensen	321 —	4 —	12 —
Skaane.	N. Nilson	286 —	„ —	14 —
Brevig.	K. Petersen	638 —	5 —	13 —
Stockholm.	Aake Jönson	202 —	4 —	12 —
	Summa	2975 —	5 —	12 —

Diverse Debitorer.

	Rdl.	Mk.	Sk.
Transport	2975	5	12
N. P. Petersen	12	„	„
A. Nielsen	5	3	„
C. F. Nielsen	2	1	11
Jürgens	2	„	11
Køhl	4	„	6
Gudmundsen	3	5	4
N. Larsen	13	4	6
S. Hansen	9	4	10
H. Christophersen . . .	3	5	11
H. Hendriksen	„	2	4
Lateris	3033	3	11

	Rdl.	Mk.	Sk.
Transport	3033	3	11
Niels Andersen	11	3	4
A. Grønbeck	9	3	8
A. Weihe	13	2	14
H. Hansen	1	5	3
F. Th. Grønberg . . .	„	5	„
Peter Madsen	3	5	6
Johen Liljenstrøm . . .	2	2	4
C. A. Madsen	2	5	„
Aake Svensen	4	1	10
O. C. Liljenqvist . . .	15	„	„
Summa	3099	1	12

Indbetalt til Contoiret.

J. C. Klingbeck	55 Rd.	„ Mk.	„ Sk.
A. P. Trane	238 —	5 —	12 —
P. C. Jensen	150 —	„ —	„ —
Ole Larsen	5 —	„ —	„ —
Summa	448 —	5 —	12 —

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.